

ועוד כתוב בה: **מנשה הרג את ישעיה.**

אמר רבא: מידן דיינייה, דן אותו מנשה בדין שיבואר להלן, וקטליה, והרגו.

אמר ליה מנשה לישעיה: משה רבך אמר [שמות לג] **"כי לא יראני האדם, וחי"**.

ואילו את אמרת [ישעיהו ו] **"ואראה את ה' יושב על כסא רם ונשא"**, ובכל זאת נשאת בחיים!

משה רבך אמר [דברים ד] **"מי כה' אלהינו ככל קראנו אליו!"**, שבכל עת שאנו קוראים אליו נשמעת התפילה.

ואילו את אמרת [ישעיהו נה] **"דרשו ה' בהמצאו"**. שיש זמן שהוא מצוי לשמוע ויש זמן שאינו מצוי לשמוע את קריאתנו אליו.

משה רבך אמר [שמות כג] בלשון ברכה **"את מספר ימיו אמלא"**. שיהיו הימים שנקצבו לאדם שלמים מבלי גרעון עקב החטא.

אך משמע מלשון **"אמלא"**, שלכל היותר תהיה הברכה שיהיו ימיו מלאים כמו שנקצבו לו, אך לא תיתכן תוספת של ברכה על מספר הימים שנקצבו לאדם בשעת הוולדו.

ואילו את אמרת לחזקיה [מלכים ב כ] **"והוספתי על ימיו [הקצובים בעת הולדתך] חמש עשרה שנה"**.

אמר ישעיה: ידענא ביה במנשה, דלא מקבל מה דאימא ליה, שלא יקבל את מה שאומר

ואילו שמואל, מסתפק אם כונת הפסוק היא כמו רב, לומר שאין ביבמה כל הויה לזר. או לומר הפוך, שאיסור ההויה של זר בשומרת יבם הוא לאו, שעובר הזר המקדש אותה לו לאשה בלאו, בכך שהוא מהוה אותה לעצמו. וזה עצמו מגלה הכתוב, שיש לו בה תפיסת קידושין, כי אחרת לא היה בה לאו של לקיחה.

והברייתא האומרת שאין ממזר בשומרת יבם מתאימה עם הצד של שמואל שיש בה הויה לזר, כי לצד השני של שמואל, ולדברי רב, הרי הוא ממזר.

והוינן בה: **ואבוי** שאמר **"הכל מודים בבא על הנדה ועל הסוטה שאין הולד ממזר"**, מדוע הוא לא הזכיר גם שומרת יבם, כמו הברייתא?

ומשנינן: **שומרת יבם** — **מספקא ליה לאבוי אי כרב**, הסובר שהוא ממזר **אי כצד אחד של שמואל**, שיש בה תפיסת קידושין, ואין הולד ממזר, וכמו שנתבאר.

שנינו במשנה: **אמר רבי שמעון בן עזאי** מצאתי מגילת יוחסין בירושלים.

תני, שנינו בברייתא: **שמעון בן עזאי אומר:** **מצאתי מגלת יוחסין בירושלים, וכתוב בה:** **איש פלוני ממזר מאשת איש.**

ועוד מצאתי כתוב בה: **משנת רבי אליעזר בן יעקב** — **קב, ונקי!**

מצאנו דבריו במידה מועטת, כמו שמידת קב היא מידה מועטה, אבל בכל מקום שנשנו דבריו, הלכה כמותו, לפי שדבריו ברורים לאמיתם, כסולת נקיה מכל פסולת.